

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi oddalił powództwo M. W. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 10000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 lipca 2015 roku do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka podnosząc następujące zarzuty:

- naruszenia art. 24 § 1 k.c. w zw. z treścią art. 448 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, iż roszczenie powódki o zadośćuczynienie za śmierć osoby bliskiej przysługuje w przypadku doznania krzywdy przewyższającej zwykłą żalobę, cechującej się negatywnym wpływem na aktywność życiową i społeczną, bądź skutkującą rozstrojem zdrowia wymagającym pomocy lekarskiej lub leczenia farmakologicznego, podczas gdy roszczenie to przysługuje za naruszenie prawa do życia w rodzinie, niezależnie od wystąpienia rozstroju zdrowia;

- naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. przez poprzestanie na wskazaniu ogólnych kryteriów ustalania odpowiedniej kwoty zadośćuczynienia, bez wypełnienia ich treścią całości zebranego stanu faktycznego;

- naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i uznanie, iż powódka nie wykazała, iż doszło u niej do naruszenia dóbr osobistych oraz by śmierć F. L. (1) spowodowała u niej poczucie krzywdy uzasadniające przyznanie zadośćuczynienia, a nadto poprzez niewłaściwą ocenę relacji powódki ze zmarłym w oparciu o przeprowadzone dowody z zeznań świadków D. L. oraz A. W., a także samej powódki.

W konkluzji powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w części i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7 000 zł wraz z odsetkami od dnia 29 lipca 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa pełnomocnika będącego radcą prawnym w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, jednakże na ich podstawie nie dokonał trafnej oceny żądania pozwu.

Podniesione w apelacji zarzuty pomimo powołania określonych przepisów prawa materialnego i procesowego w istocie odnoszą się do dokonanej przez Sąd I instancji oceny intensywności przeżyć powódki w związku ze śmiercią jej dziadka w świetle przesłanek przyznania zadośćuczynienia za śmierć bliskiej osoby.

Sąd Okręgowy podzielając zapatrywanie skarżącej stoi na stanowisku, że dokonane ustalenia faktyczne, ocenione na gruncie 24 § 1 k.c. w zw. z treścią art. 448 k.c., nie dawały podstawy do oddalenia powództwa. Wyrażona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku teza, że rozmiar cierpień psychicznych powódki był niższy niż przeciętny, co miałyby uzasadniać odmowę przyznania jej zadośćuczynienia, jest o tyle chybiona, że ocena wszelkich dolegliwości psychicznych ma charakter względny i powinna być dokonana ze wszechstronnym uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego i okoliczności indywidualizujących daną sprawę.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań powódki oraz świadków D. L. i A. W. nie budzi żadnych wątpliwości, że na skutek wypadku z dnia 2 maja 2001 roku, w wyniku którego poniósł śmierć F. L. (2) doszło do naruszenia dobra osobistego podlegającego ochronie prawnej przewidzianej w art. 24 w związku z art. 448 k.c. polegającego na naruszeniu więzi emocjonalnej pomiędzy powódką a jej dziadkiem.

Truizmem jest twierdzenie, że krzywda wywołana śmiercią bliskiej osoby jest jedną z najbardziej dotkliwych z uwagi na rodzaj i siłę więzów rodzinnych. W rozpoznawanej sprawie krzywda jest tym bardziej dotkliwa, że śmierć dziadka powódki nastąpiła nagle i nieoczekiwanie, w wypadku komunikacyjnym, bez przyczynienia się ofiary. Niewątpliwie tragiczna śmierć dziadka wywarła u powódki poczucie krzywdy i bólu psychicznego spowodowany śmiercią jednej z najbliższych osób, co skutkowało przygnębieniem powódki, która była zżyta ze zmarłym, pomimo założenia własnej rodziny i całkowitego usamodzielnienia się. Godzi się zauważyć, że do dnia śmierci skarżąca utrzymywała intensywne kontakty z dziadkiem, regularnie go odwiedzając, stąd też jego nagła śmierć bezpośrednio przełożyła się na pogorszenie codziennego funkcjonowania powódki, szczególnie w początkowym okresie po zdarzeniu. Z kolei okoliczność, że opisane zdarzenie nie spowodowało u powódki skutków w sferze psychicznej o charakterze trwałym, zaburzającym normalne funkcjonowanie społeczne nie podważa samego faktu przeżywania śmierci bliskiej osoby, może natomiast wpływać na wysokość przyznanego zadośćuczynienia i przyczynić się do obniżenia zakresu odpowiedzialności pozwanego z tego tytułu.

Nie można również zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, iż rozmiar krzywdy powódki obniża pewność i naturalność zjawiska śmierci człowieka w podeszłym wieku. Wszakże nie można tracić z pola widzenia faktu, iż śmierć każdego człowieka, do której przyczyniła się w znacznym stopniu osoba trzecia wykracza poza ramy powszechnie rozumianej naturalności tego zjawiska.

Prawidłowości powyższej oceny nie zmienia fakt względnie dużego upływu czasu od śmierci dziadka powódki oraz powrót w chwili obecnej do stanu emocjonalne równowagi, gdyż rozmiar szkody, także niemajątkowej należy oceniać według stanu w chwili jej zaistnienia a nie orzekania. Jakkolwiek rozmiar krzywdy, intensywność jej przeżywania może mieć charakter dynamiczny i z reguły wraz z upływem czasu słabnie to sam upływ czasu nie wpływa na ocenę tejże krzywdy i nie wpływa na wysokość zadośćuczynienia rekompensującego negatywne przeżycia emocjonalne poszkodowanego w określonym przedziale czasowym niezależnie od czasu, który upłynął do dnia dokonywania tejże oceny. Przyjęcie odmiennego zapatrywania prowadziłoby do nieuzasadnionego pozbawienia pokrzywdzonego prawa do zadośćuczynienia za krzywdę jakiej doznał w przeszłości, w sytuacji gdy ze względu na upływ czasu negatywne emocjonalne skutki z nią związane, w chwili dokonywania tej oceny już nie występują.

Reasumując dotychczasową część rozważań, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego istnieją podstawy do uznania, że powódka na skutek śmierci dziadka doznała cierpienia psychicznego w stopniu uzasadniającym przyznanie jej zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną śmiercią osoby bliskiej. Odpowiednią kwotą zadośćuczynienia rekompensującą powódce krzywdę jest ocenie Sądu Okręgowego kwota 7000 złotych, której skarżąca domaga się w apelacji. Odsetki ustawowe od wskazanej kwoty należały się od dnia upływu terminu spełnienia świadczenia, który wynosił 30 dni od zgłoszenia ubezpieczycielowi zawiadomienia o szkodzie.

Z tych względów zaistniały podstawy do wydania orzeczenia reformatoryjnego, o czym na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie I sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł z mocy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt 4 § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U.2015.1804). Na koszty te złożyła się kwota 1200 złotych kosztów zastępstwa procesowego oraz 350 złotych opłaty od apelacji.